

Sygn. akt V KK 62/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka (przewodniczący)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Eugeniusz Wildowicz (sprawozdawca)

Protokolant Katarzyna Wępa

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w sprawie **A. M.**

skazanego z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 2 marca 2022 r.

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w W.

z dnia 22 listopada 2021 r., sygn. akt II K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcie o
karze i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Rejonowemu w
W. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W., wyrokiem nakazowym z dnia 22 listopada 2021 r., uznał A. M. za winnego tego, że:

1. w dniu 15 sierpnia 2021 r. w W. przy ul. Z., działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał substancję psychotropową w postaci amfetaminy w ilości 7,672 g netto oraz środek odurzający w postaci marihuany w ilości 0,438 g netto, tj. czynu z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,
2. w dniu 16 sierpnia 2021 r. w miejscu zamieszkania w W., działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał środek odurzający w postaci marihuany w ilości 14,021 g netto, tj. czynu z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 37a § 1 k.k. i art. 91 § 1 k.k., Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu za te czyny karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 10 zł każda.

Na poczet wymierzonej kary zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 15 sierpnia 2021 r. godz. 18.00 do dnia 16 sierpnia 2021 r. godz. 17.50, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny, orzekł nawiązkę w kwocie 150 zł na rzecz Polskiego Towarzystwa Zapobiegania Narkomanii Ośrodka Rehabilitacyjno – Readaptacyjnego dla Młodzieży w W. oraz przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego opisanego w wykazie pod pozycją nr 2.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się z dniem 14 grudnia 2021 r.

W dniu 9 lutego 2022 r. Prokurator Generalny wniósł kasację od powyższego orzeczenia. Zaskarżył je w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze na niekorzyść A. M. Zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisu prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 37a § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dacie orzekania, polegające na wymierzeniu wobec oskarżonego A. M., na mocy art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i przy zastosowaniu art. 37a § 1 k.k. oraz art. 91 § 1 k.k. kary grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych przy określeniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 zł, podczas

gdy zastosowanie art. 37a § 1 k.k. dawało podstawę do orzeczenia wobec oskarżonego kary grzywny nie mniejszej niż 100 stawek dziennych.

Podnosząc powyższe, wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w W. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, toteż podlega rozpoznaniu i uwzględnieniu na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Rację ma skarżący, że Sąd I instancji wymierzając oskarżonemu karę grzywny za przypisane mu w zaskarżonym wyroku nakazowym czyny, rażąco naruszył wskazany w podstawie prawnej zarzutu przepis prawa karnego materialnego, co miało istotny wpływ na treść wyroku.

Zgodnie z art. 37a § 1 k.k., który Sąd Rejonowy stosował przy wymiarze kary w niniejszej sprawie, jeżeli przestępstwo jest zagrożone tylko karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat, a wymierzona za nie kara pozbawienia wolności nie byłaby surowsza od roku, sąd może zamiast tej kary orzec karę ograniczenia wolności nie niższą od 3 miesięcy albo grzywnę nie niższą od 100 stawek dziennych, jeżeli równocześnie orzeka środek kamy, środek kompensacyjny lub przepadek.

A. M. został skazany za czyny z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, zagrożone karą pozbawienia wolności do lat 3. Istniały więc formalne warunki do wymierzenia w miejsce przewidzianej tym przepisem kary pozbawienia wolności, kary grzywny na podstawie art. 37a § 1 k.k. Jednak przepis ten przewiduje grzywnę w minimalnym wymiarze 100 stawek dziennych, podczas gdy Sąd Rejonowy w W. orzekł ją w wymiarze 50 stawek, a więc o połowę mniejszym. Tym samym, wydany przez ten Sąd wyrok jest niezgodny z treścią art. 37a § 1 k.k. Niezgodność ta wywarła oczywisty wpływ na treść orzeczenia, ponieważ wymierzono skazanemu karę grzywny w wysokości niższej od dolnej granicy ustawowego zagrożenia.

Tak rażąco uchybienie przepisowi prawa materialnego musiało skutkować uchyleniem wyroku w zaskarżonej części, tj. w zakresie rozstrzygnięcia o karze i przekazaniem sprawy Sądowi *meriti* w tym zakresie do ponownego rozpoznania.

Rozpoznając sprawę ponownie, Sąd ten wymierzy skazanemu karę w granicach przewidzianych normami prawa materialnego.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.